

3 mẫu chuyện VỀ TÀI ỨNG XỬ CỦA BÁC HỒ

Tạm bằng lòng nhé!

Tết Mậu Tuất (1958), Bác Hồ đi thăm bà con ngoại thành Hà Nội. Nhà báo Việt Thảo của Thông tấn xã Việt Nam được tháp tùng Bác để đưa tin. Cuối ngày, ông viết xong bài tường thuật khá dài. Trước khi chuyển về Tổng xã để phát hành, ông kính nhờ Bác xem lại cho. Đọc bài, Bác khen: “Chú viết thế là nhanh và cả văn hoa nữa”, rồi Bác góp ý: “Ngòi bút của chú chưa thật công bằng. Viết về Bác thì đậm đà, còn viết về bà con nông dân năm nắng, mười sương chẳng được mấy dòng”. Bác cầm bút cắt đi một số đoạn và an ủi: “Tác giả tạm bằng lòng nhé. Bài có ngắn đi, nhưng ý vẫn đủ cả”.

Đi cửa sau không đưa tin

Giữa năm 1958, Bác Hồ dành một ngày về Ninh Bình chống hạn. Xế chiều, trên đường trở lại Hà Nội, Bác ghé thăm nhà máy dệt Nam Định. Được tin, đồng đảo cán bộ, công nhân ra cổng đón Bác. Nhà báo Đỗ Phượng, lúc đó là một trong cán bộ chủ chốt của nhà máy được phân công ở lại phòng họp chờ Bác. Ông kể: “Tôi cùng mấy anh em đang loay hoay lau bộ salon cũ, thì Bác đã bước vào phòng. Chúng tôi chưa kịp nói gì, Bác đã ngồi xuống sàn nhà và bảo: Sàn gỗ sạch và mát thế này sao không ngồi mà lại bày về bàn ghế! Chúng tôi sung sướng cùng ngồi

quanh Bác. Bác đưa tay vào túi lấy ra bao thuốc lá, hộp diêm và cái đĩa đựng tàn, nói: “Bác có đủ, không phải phiền các chú”. Rồi Bác hỏi “Các cô các chú đầu cả?”. Tôi thưa là đã ra cổng đón Bác. Bác cười: “Bác có khuyết điểm là hay đi cửa sau. Thăm nhà ăn của công nhân rồi vào đây luôn. Đã đi cửa sau thì đừng đưa tin. Hơn nữa, cái chính là Bác đi động viên nhân dân chống hạn, tiện đường ghé vào đây, chứ không phải đi thăm nhà máy”. Ông Đỗ Phượng xin được đưa tin trên bản tin nội bộ. Bác bảo: “Nội bộ nhà máy thì do các chú quyết định, nhưng nhớ viết cho đúng, Bác đi chống hạn tiện đường rẽ vào chứ không phải đi thăm nhà máy”.

Về sau còn thế, Bác phạt

Cuối năm Kỷ Hợi (1959), UBND thành phố Hà Nội tổ chức cuộc họp tổng kết công tác. Nhận được thông báo: “Cuộc họp vinh dự được đón Bác Hồ đến nói chuyện”, Đài TNVN cử nhà báo Vũ Tá Duyệt và kỹ thuật viên Trần Hữu Hanh đến ghi âm, viết bài. Hôm sau, Chương trình thời sự 11 giờ 30 phút của Đài TNVN trân trọng truyền đi toàn văn bài nói chuyện của Bác. Nghe được, Bác liền yêu cầu Văn phòng Chủ tịch nước “lệnh cho Đài phải dừng ngay”. Song không kịp nữa rồi. Khi cán bộ trực ban ở Đài triển khai “lệnh”, thì phòng truyền âm đã truyền tới câu cuối của bài phát biểu. Mọi người lo lắng. Ông Duyệt kể: “Chúng tôi nghiêm túc xem xét mọi khâu trong công việc, cố tìm sai sót của mình để cáo lỗi với Bác và đã sáng ra khi được các đồng chí ở Văn phòng Chủ tịch nước thông báo lại: “Bác bảo bài nói chuyện của Bác chủ yếu thông báo tình hình, nhiệm vụ của đất nước, giúp cán bộ chủ chốt rút bài học kinh nghiệm để chỉ đạo công việc nội bộ được tốt hơn, sao lại cho phát trên Đài. Đài cần thận trọng, cân nhắc kỹ mọi điều. Lần đầu sai phạm, Bác tha. Về sau còn thế, Bác phạt nặng!”.

>> DUƠNG QUANG MINH (sưu tầm)